

ВЪСТНИКЪ

ДОБРУДЖА

АБОНАМЕНТИ:
Въ гларията 6 н. — 7 л.
Въ гларията 10 н. — 14 л.
Единъ брой 10 ст.

ОБЯВЛЕНИЯ:
На IV стр. 16 ст. на кв. см
Адресъ:
Дирекция на в. „Добруджа“
градъ Бабадагъ.

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАН

Молемъ немедълнитъ, сръда и петъкъ

251 Градската библиотека

Вари

Добруджанци и унгарци. — Условиата на мира съ Ромъния. — Чуждата и нашата преса за Добруджа. — Маргилеманъ приелъ съставянето на ромънския кабинетъ. — Продължена е на прѣговоритѣ. — Голѣмо отличие на фонъ Макензенъ. — Ультиматума на Съглашението къмъ Холандия. — Положението въ Русия. — Равна Добруджа. — Хроника и пр.

Г. Тодоровъ

Добруджанци и унгарци.

Признателността е не само черта на възлн-
вость, а и дългъ на благодарностъ. Добруджанци
има твърди много да благодарятъ за популярността
и реализацията на своята кауза на чистата и прима
защита на Унгария. Не само отъ като почнала прѣ-
говоритѣ съ Ромъния, а много по отрано, каузата на
Вългария за обединението на народа си, въ част-
ностъ сѣдбата на Добруджа, е сръщала въ сърдцата
на унгарци близко съчувствие и приемъ.

Сама Унгария въ дълга борба за живота на
своята народна култура и индивидуалностъ, тя ви-
наги енергично е отстоявала стремежа на българина
да се види окруженъ въ своята цѣлостъ, за да за-
пази индивидуалността си, като народъ. Както за
Русия и Влахия можемъ и сега да признаемъ, че да-
ваха отхрана и покривъ на първата българска ми-
сль за освобождението, така вчера и днесъ Унга-
рия даваше и дава окрива на българския копнежъ
за обединение съ поробенитѣ краища.

Вина нужда да отиваме далече въ вѣковетѣ
за историята, за да илюстрираме близостта на двата
народа. Ние си спомнаме съ адирация и уважение
неводенето на унгарската обществена мисль въ
1908 и 1913 години; унгарската преса безрезервно
и високо хвалеше и защитаваше провъзгласяването
независимостта на Вългария. А въ 1913 година,
въ тогивата на нашата катастрофа, когато въ Вуку-
ренцѣ при звуковетѣ на музиката на разбойничитѣ
се вжаше живия български трупецъ и се въртѣха
амбитѣ ни — дългия искреного признание — само въ Ун-
гария и Австрия отблизо усѣщата нашитѣ болни
и сълятѣ на поруганата ни честь и героизмъ!
Тогави пакъ унгарската преса и общественото мнѣ-
ние досекоха резервираността на двойната монархия
по отишението признаване на срамния букурещки актъ.

Сега сме съюзници. Цѣлитѣ ни сж съюзни.
Всички служимъ на общитѣ задачи на централна
Европа, доколкото, разбира се, не се навърняватъ
народоснитѣ ни тенденции за самостоятелностъ и
независимостъ. Все пакъ, по тая имено причина,
Унгария и Вългария въ Съюза изглеждатъ като два
близнака, защото до голѣма близостъ стоятъ на-
шитѣ сѣврѣмни интереси. И тукъ, въ тоя пунктъ е
крайната ни и здрава спойка.

Вългарскиятъ народъ прѣвъ жестокиѣ боеве
на настоящата война види ижжествената нападате-
лностъ на маджара. Види неговата организираностъ и
силностъ вътрѣ въ боя въ защита на хубавата си
бащиния. Запознахме се и съ голѣмата напръдностъ
на унгареца въ техниката и културата. Всичко това
ли само очуди и извика желанието да се научимъ
отъ негови прогресъ. Но, което е най-сжжественото
еднакъ до други въ боя въ Сърбия, Влахия, Серетъ и
Дунава, българинитѣ отери братското сърдце на ма-
джара. Какво значи всичко друго за двата народа
върѣвъ това откритие? Двата близнака се опознаха
въ боя който водиха сръщу ония, които ни бѣха раздѣ-
лили, за да ни удуматъ поотдѣлно. Воятъ бѣше за запаз-
ване на народната индивидуалностъ и на двамата,
за тѣхната независимостъ и обединение.

Ако има истина, която всички българинѣ отери-
то може да каже на унгарецъ, тя е, че ние сега и
въ бъдеще трѣбва да бъдемъ близки, защото от-

дѣлени сме обречени на рака или късна смъртъ. Ос-
нованията на нашата общностъ вѣма защо да тър-
симъ въ миналото на историята. Настоящето стига.
Между насъ на първо мѣсто сж Сърбия и Ромъния,
двама конкуренти за българска и маджарска земя.
Сега и въ бъдеще, тия наши сѣдѣщи ще си оста-
натъ все сжщитѣ врагове на унгарската и българска-
та индивидуалностъ. Надъ главата на нашата само-
стоятелностъ висятъ неждетѣ на сърби и власи.
Ние, българинѣ и маджаринѣ, сме въ тоя свѣтъ малки
народи и достатъчно изолирани. Кой знае защо, ма-
каръ и славяни, но ние българинѣ, може би защото
носимъ въ сърдцата си много чисто българска, аспа-
ругова кръвь, сме гледали съ криво око и отъ мно-
го славянски държави. Затова маджаринѣ и българинѣ за
дълго още ще изглеждатъ въ картата на Европа,
като осамстени, изолирани народности острови. И
наша първа върховна длъжностъ е да се подър-
жаме съ енергия въ пълното ни обединение и въ
нашето териториални допирание. Само така можемъ да
бъдемъ достатъчно силни, за да се охраняваме отъ
чуждитѣ наредствия и да наложимъ да се турни въ
Европа народнитѣ ни културни и индивидуалности. Въ
нашата любовъ къмъ самостоятелността на земята ни,
нека намѣримъ енергията и упоритостта да извою-
ваме нашето мѣсто въ Европа. Неотстъпчиви, дружно
да създадемъ първитѣ условия на бъдещата ни об-
щностъ, докато нашитѣ интереси и сили служатъ съ-
юзнически на полето на честта, а тия първи усло-
вия за свѣтлия ни просперитетъ сж: обединение поот-
дѣлно на народитѣ ни и допирателството на земитѣ ни.

Ние вѣрваме, безрезервно вѣрваме въ добритѣ
намѣрения на маджаритѣ къмъ насъ, защото тѣхнитѣ
мисли и дѣла иматъ своя изворъ въ общността на
каузата за бъдещата ни сѣдба. Размѣната на мисли
помежду ни и нашето облизание да стане амбиция
на двата народа. Въ едно такова велико дѣло бла-
городнитѣ начинания и жертвитѣ сж напълно оправдани.

Отъ такъвъ вгль гледани яснитѣ и прякоми-
нейни дѣйствиа на Унгария за каузата на Добруджа,
ние българинѣ дължимъ на народа на Петъофи не
благодарностъ и признателностъ, а похвали и
насърдения, защото това е началото на общото
ни дѣло, плодотѣ на което ще бератъ поволюбни-
ята. Силата на Вългария, нейното засилане, въ насто-
ящето, е приносъ въ общото ни засилане за голѣмото
бъдеще. Въ това бъдеще сж и бесспорнитѣ ни сто-
пански връзки. Вългария е земеделска страна, а
въ капитализирането на стопанството и за по-голѣма
интензивностъ въ производството ще се влине и на-
правлява изключително отъ Унгария, която цѣлата е
образцово земеделско училище. Добруджанци сж
признателни на унгарци за сжжната защита, за га-
рантиране на свободитѣ ни, а Вългария ниъ благо-
дари, че сѣдѣствуватъ за обединението и съ До-
бруджа, която е сжжниска Унгария за царството.
Гордостта на маджарската преса нека бжде съзна-
нието за нейната мощъ, съ която полага основнитѣ
камъни на успѣхитѣ на двата народа въ бъдещата
ни култура. Щастливи сж ония поколения, които
оставатъ богато наследство на потомцитѣ си. Сѣврѣ-
меницитѣ българинѣ и маджаринѣ, ще бждатъ такива, ако
сздадатъ свободата при долтата на Дунава и обли-
жепиего си при желѣзнитѣ врата! Това го иска лю-
бовта ни къмъ родилата, за която Петъофи казваше:

Обичамъ жената,
Мра за свободата —
Обичамъ и мра за родилата.

Положението на бойнитѣ фронтове.

Бюлетенъ отъ Щаба на Дѣйствующата армия
за 18 III. 1918 г.

Македонски фронтъ. Западно отъ Охридското езе-
ро прогнани сме съ огнь едно неприятелско пѣхотно
отдѣление. Въ околността на Витоля и южно отъ с.
Хума отъ връбе на връбе артилерийската стрѣлба се
усилва. При устето на Струма нашитѣ постове про-
гонна единъ усиленъ английски патрулъ. Отъ дѣвѣтъ
страни оживена аеропланна дѣятелностъ. Южно отъ Витоля
германски авиаторъ запали еденъ французки привър-
занъ базонъ.

Добруджански фронтъ. Примирно.

Съюзнически свѣдѣния.

Западенъ воененъ театръ. Армия Херцога
Албрехтъ. На лотарингския фронтъ, както и въ
сръднитѣ Вогези, отъ връбе, на връбе артилерийска
дѣятелностъ. По пѣлия фронтъ аеропланна дѣятелностъ.
Ние сканиме вчера 21 неприятелски аероплани и два
привързани балони. Подпоручикъ Каролъ спрялъ самолетъ
21 и притивилъ. Французки авиатори хвърляха бомби
надъ лезаретнитѣ лагери при Летуръ.

Армия Рунрехтъ. Въ Фландрия, сѣверно отъ
Армените, както и отъ дѣвѣтъ страни на канала Лабае
оживена бойна дѣятелностъ.

Армия Германския прѣстолнаследнитѣ и Гам-
буръ. По двата бѣга прѣвъ цѣлия денъ артилерийска
дѣятелностъ.

Источенъ фронтъ. Въ главн Укрѣйга окупирани
гр. Николаевъ.

Въздущни боеве.

Прѣвъ мѣсець февруари неприятеля е изгубилъ
на германския фронтъ 18 привързани балони и 138
аероплани. Отъ тѣхъ 59 сж паднали надъ нашитѣ ли-
нии, а останалитѣ — прѣдъ. Прѣвъ сжщото време, ний
загубилиме 61 аероплани и 3 привързани балона.

П. Габе.

Условиата на мира съ Ромъния.

(Продължение отъ бр. 109).

Съ казано, пита се, се обяснява прѣнебрежител-
ното отнесане къмъ Южна Добруджа, прѣсѣдвана
отъ злата сѣдба на войната и непрѣкъснато разорвана
отъ 17 септември 1912 г. до днесъ? Защо се опирава
таа частъ на Добруджа по отношение на обез-
щетенето, когато принципитѣ на обезщетение, за на-
несенитѣ поради войната щети и загуби, тѣй мнрже
се прилага къмъ поданицитѣ на великитѣ ни съю-
зници? Дана би за това, че желатитѣ отъ Южна-
Добруджа сж били въ надвечерето на войната ромънски,
а не български поданици, за които е рѣчь въ съб-
щението на Управителния Щабъ въ Вукурещъ? Не та-
кова становище е невѣрно, прѣди всичко, защото по-
ложението на южнодобруджанцитѣ, третирани не
изключително рѣдъ, въ нмидо не се отличала отъ елева
на пострадалото население въ Сѣверна Добруджа, въ-
руко която се простира покровителствуваната дѣлница
на принципа на обезщетение, съ тая разлика, че един-
тѣ сж били подъ ромънско владичество 3 години, а
другитѣ 40.

Не е основателно това становище и по другъ мотивъ.
Както казахме, Ромъния не е владѣла придобитата
прѣвъ 1913 г. Добруджа като владѣтелка, която имае
за цѣль да приобщи тая провинция къмъ тѣлото на
Ромъния Ейла отъ принципитѣ на това сж събитията
въ Европа, общеварпейската война започнала още прѣвъ
1914 г. чийто резултати, обосновайки вѣрата, че вѣро-
ятно ще се чертаатъ въ послѣдствено нови граници, не
даде възможностъ на Ромъния да приложи закона отъ
1 априлъ 1914 г. относително устройството на тѣй на-
рѣчена Нова Добруджа. По тая причина, макаръ и за-
почнати, процеситѣ за разпрѣдѣленето на аварените
въ Добруджа население на ромънско и не-

Европа, защото Ромъния ще принадлежи еконо- мически, военно, а скоро и политически, към цен- тралните сили. Остатъците Добруджа на България дава на тази държава героиния на балканитѣ. Грън- жави за възвръщането на Ромъния въ войната, е едно ужасно немислие, почти една катастрофа за антантата.

„Стандартъ“. Мирътъ съ Ромъния е единъ строгъ миръ, обаче, чомъкъ трѣбва да се запази чия е вината. Само отъ желание за грабежъ, а не и отъ еволюционни съображения, Ромъния се присъедини къмъ борбата и се отегли само като излъгаха къ- метъ. Още дълго не ще бъде сигурно, дали ще мо- же да задържи Басарабия за своитѣ загуби отъ двѣ страни.

„Фосише Цайтунгъ“. Върху подробноститѣ и политическото значение на мира ще може да се говори едва тогава, когато бѣже имали окончателни договори за мира. Но още отъ сега може да се ка- же, че Ромъния е получила единъ миръ, който се укава твърдѣ мѣеъ, ако чомъкъ си помисли за без- странични начинъ, по който тази страна извудвамо тоя, който и предлагаше по-вече. Че тя повръща Добруджа, това е най-малкото, което трѣбваше да се очаква.

„Берлинеръ Тагеблатъ“. Договора говори за една втора отстъпка къмъ Ромъния. Централнитѣ сили повелятъ грижата за запазване на Ромъния единъ търговски пътъ прѣзъ Кюстенджа къмъ Черно море. Въроятно Кюстенджа ще бѣде обявенъ за свободно пристанище или въ подобна форма, ще има едно собоно положение.

По тоя въпросъ сѣ заинтересувани не само Ро- мъния, но сѣщо Германия, Австро-унгария и Тур- ция, и неговото разрешение въ тоя смисълъ е, раз- бира се, направено възможно, чрезъ съгласието на България. България получава не само връща Добруд- жа, която ромънитѣ и отнеха съ Вукурешния миръ, но и дѣла Добруджа, която се простира къмъ северъ до устието на Дунавъ.

„Нойе Фрай Пресе“. Една пу- тешествина въ Ромъния е загубата на Добруджа въ войната на България. Това е една фатал- ностъ, която прѣдизвиква Ромъния още отъ войната между Русия и Турция прѣзъ началото столѣтия. Но бѣди безъ обещания не бѣже тогава още обя- вили и сѣдѣщи трѣбваше да се задѣлжи да плати 1,400 милиона рубли, обаче, не въ брой, а съ откъ- лъци отъ двѣ провинции, отъ Добруджа и частъ отъ Армения. Кралъ Кароль бѣ задѣленъ отъ Русия да връщани Добруджа съ Басарабия и още тогава, той доби впечатлението, че отъ това владение ще се по- роди трайна угроза между ромъни и българи.

Ромънски историкъ Уреки казваме въ книгата: „Ний не искаме да сиѣмъ въ бѣдаче никакви бурни и да си присъединяваме земи, които не ни принадлежатъ. Депутата Докустану заявяваше, че ромънитѣ се от- казватъ да бѣдатъ едновременно джелати и жертва, разбойници и ограбени. Той се опасяваше, че Добру- джа ще остане една отворена рана.

И при все това ромънитѣ злоупотребиха съ чуждата власт, огледа на българитѣ въ Добруджа самоуправленнието на черкитѣ, съгнаха светитѣ и жони отъ олтаритѣ, отнеха на народа избирателно право и прѣгнаха самоуправленнието на общинитѣ. Правата бѣха само на единъ ваксан и всѣхъ граж- данитѣ заимчиве отъ своеленито на префектитѣ. Присъдениеното вомъ българското отечество на До- бруджа е истинско спасение на населението отъ под- тисничество. Мирътъ е за Ромъния едно искушение на дѣмократичнитѣ грѣхове, за нейната злобностъ и охота къмъ потисничество. Истинскитѣ престаници сѣ Гадацъ и Враня. Загубената Кюстенджа имаше само ограниченъ графитѣ. Германия и монархията не се взоли нищо на Ромъния, а Добруджа та не трѣб- ваше никакъ да я владѣе.

Ромъния отстъпила на съюзницитѣ, Добруджа до Дунавъ. Добруджа е частъ отъ Балканския полуос- тровъ, която лежи между долния Дунавъ и Черно Море. Южната гранична линия достигаше споредъ българския конгресъ отъ Силистра до Мангалия. Въ втората война Ромъния откъсна отъ българитѣ пар- чето, което достига линиата, западно отъ Турраканъ и много отъ Балчикъ. Заграбената областъ има надъ 8000 кв. км. площъ. Сега цялата областъ около 16000 кв. км. се пада на България.

Съ таа придобивка българитѣ ще се освобо- дятъ отъ голѣми стратегически неудобства. Най крат- китѣ операционни постѣ отъ изгозападна Русия за

Цариградъ води прѣзъ Добруджа. И въ 1828 и въ 1854 и въ 1877 г. рускитѣ войски проникваха прѣзъ Добруджа. Въ 1916 г. рускитѣ войски, прѣд- назначени за помощ на ромънитѣ, взеха сѣщото направление. Какъ ще се развиятъ бѣднитѣ политически отношения северно отъ Дунавъ, не може да се знае. Но на единъ агресивенъ северенъ съездъ вината падателна пкъ къмъ Цариградъ ще бѣ- де съблизителенъ. Затова за Вѣраритѣ е една стратегическа необходимостъ, жото голѣмото прѣд- местно укрѣпление, каквото прѣдставлява Добруджа, да не бѣде въ чужди ръци. Това положение завари българитѣ въ 1916 г., когато бѣха нападнати отъ Русия и Ромъния. Благодарение ржководството на Макензона и храбростта на съюзнитѣ войски, не- приятелския планъ бѣ осуетенъ. България не може вече да допустне подобно повторение. Днесъ непри- ятелската ностова глава е изчезнала, и нощната прѣч- ка—Дунавъ, образува границата. Навѣрно сѣщо и Ду- навската дѣлта до северния ржкавъ ще прѣйне въ собственостъ на България. Сѣщо и нѣтицата въ Добруджа, линиата Черна вода — Кюстенджа и отѣсно прѣсичащата я линия Добричъ — Меджидие — Тулча ще иматъ голѣмо стратегическо значение.

По прѣговоритѣ за миръ съ Ромъния.

Прѣмирнето съ Ромъния е продължено до 22 того 12 часа прѣзъ нощта.

Вукурешъ. На 16 того, въ 10¼ часа прѣди обѣдъ пристигна тузъ министъръ прѣдседателъ г. Ракозлавовъ, който бѣде посрѣщанъ на гарата отъ цялата българска делегация. Довечера г. министритѣ Ракозлавовъ и Тончевъ и другитѣ членове отъ делега- цията сѣ поманени на вечеря у фелдмаршалъ фонъ Макензенъ.

Вина „Нойе Фрай Пресе“ и Райхспостъ“ обя- родватъ една телеграма отъ Вукурешъ, въ които се казва, че въ добри осѣдомениѣ врагове се разпро- стривава новѣстието, какво министерството на Аве- реску ще отстъпи наскоро мѣстото си на едно мини- старство съставено отъ Маргиломанъ. Продължителното посѣщене което Маргиломанъ направилъ вчера на графъ Чернинъ, се силно коментирало. Вѣрва се, че това посѣщение имало за цѣлъ да се осѣдоми г. Маргиломанъ върху прѣсѣжданата отъ графъ Чернина политика на обложение на Ромъния съ централнитѣ сили.

Вукурешъ. Телеграма отъ нашия специаленъ кореспондентъ. Маргиломанъ приемъ съставленото на кабинетъ слѣдъ съвѣщанне съ прѣдставителитѣ на централнитѣ сили. Това се счита за мѣчло на нова ориентировка на Ромънската политика.

Положението въ Русия.

Стокхолмъ. Съвѣтникъ при английското по- солство въ Петроградъ г. Ляндлей, който, слѣдъ едно петнадесетдневно, пѣлно съ перипетии, пътуване, при- стигна тузъ съ пертонала на посолството, е заявилъ въ едно интервю: Прѣисалето на болшевикитѣо прав- вительство въ Москва ще засѣла още повече поме- ното на Ленина, който е единствената ржководяща сила. Троцки и другитѣ сѣ само негови органи. Поло- жението на Ленина е тъй здраво, че всѣки опитъ да се сваля той бѣ сигурно пропадналъ. Голѣмитѣ конгресъ на съѣтитѣ въ Москва му е прѣдалъ и издаването на банкноти му достави необходимитѣ за административна ерѣдства. Настоящото подожение може да продължи още дълго време и ще се имѣни само малко по-малко но въ никакъ случай не чрезъ контра-революция.

Женева. „Да Фьлд“ съобщава, че гѣзи дни въ Лондонъ ще се състои конференция, на която ще да присѣтствуватъ Клемансо, Орландо и Висолати. Тази конференция щѣла да има за цѣлъ да се пост- тигне споразумение достѣко поведенито, което трѣб- ва да се държъ спрямо Русия и спрямо японската имѣща въ Сибирь.

Вашингтонъ. Споредъ американскитѣ вѣстни- ци, президентъ на Съединенитѣ Щати Уилсонъ за- ставилъ рѣшително противъ една ация на Япония въ Сибирь. Уилсонъ споредъ сѣжитѣ вѣстаница, же- лѣла да подѣржа най-добри връзки съ Балко- Русия.

Вукурешъ. Споредъ една телеграма отъ Ки- меневъ до аския в. „Нова Информация“, съѣта на главнитѣ директори, саѣдъ декларацията на „съѣта на страната“, който на 24 януари ст. ст. обяви неза- висимостта на Бесарабия, се конститурвалъ въ мѣли старши съѣтъ на народната Молдовска република.

Петроградъ. Конгресътъ на съѣтитѣ въ Мос- ква бѣде отаритъ въ присѣтствитето на 1100 делегати, отъ които 733 болшевики и 238 социал-революцион- ери отъ дѣвицата.

Петроградъ „Райтеръ“. Болшевикитѣ деле- гати на московския конгресъ гласува съ 453 противъ 30 гласа ратификацията на Брѣст-Литовския миренъ договоръ. Слѣдъ гласуването, прѣдставителитѣ на ра- ботническитѣ сдружения заявиха, че напускатъ партията.

Науенъ. Официални съобщения отъ Петроградъ. Троцки е назначенъ за воененъ министъръ на Велико- Русия.

Направленето на Петроградъ е почти пригърнено. Всички официални укрѣждения сѣ се настанили вече въ новата руска столица — Москва. Петроградъ и околната му ще посатъ името „Комуна“. Народнитѣ комисари сѣ разрѣшили излизането на гражданскитѣ вѣстници въ Петроградъ, които при почването на по- слѣдната германска офанзива, бѣха спрѣни. Петроград- ската телеграфна агенция, която за вѣрѣдъ ше функ- ционира въ Москва, остава въ Петроградъ свой клопъ.

Пестътъ на руския главнокомандующъ сѣ прѣ- махва.

Науенъ. Споредъ „Дейли Хроникльъ“, взетата плячка отъ Русия възлиза на 2 милиарда и 500 мили- она левъ. Сѣдѣши вѣстникъ съобщава, че въ Одското пристанище лежатъ 100000 тона английски, французки, италиански и ромънски параходи.

Берлинъ. Надмощното на червената гвардия въ Финландия се увеличава отъ денъ на денъ, поради по- стоинното ѣ подѣржване съ муниции и хора отъ Пет- роградъ. Положението на финландската бѣла гвардия, поради липса на военни материали, става критическо. Безъ една бърза помощ, възстановяването на реда и прѣкратаването на сегашното положение е невъзможно.

Вина. Една австро-унгарска комисия замина за Киевъ, която, ведно съ германската делегация тамъ ще прѣдѣли и економическитѣ прѣговори съ Украйна.

ИЗЪ ЧУЖБИНА.

Пресата за ултиматума на Англия.

Берлинъ. Вѣстникитѣ конотаратъ англий- ския ултиматумъ до Холандия. Фосише Цайтунгъ“ заявява, че тази брутална постѣпка на английското правителство спрямо Холандия напълно прилича на чина, по който Англия се отнесе спрямо Гърция „Берлинеръ Тагеблатъ“ казва: ако е, че Холандия е поставена въ едно трудно положение, въздействие та- зи безподобна брутална постѣпка. Холандското наци- онално достоинство ще бѣде чувствително нахърнено, ако Холандия се подчиня, безъ да укажа съпротива, на съдържанитѣ се въ английския ултиматумъ усло- вия „Локаль Анцайгеръ“ заявява, че е научилъ отъ дипломатическитѣ кръгове, че било изключено об- стоятелството Холандия да приеме съгласиенитѣ условия.

Вина „Френденблатъ“ обачествава, като по- чувана бруталностъ, ултиматума на Англия до Хо- ландия. Последната се намира сѣча прѣдъ елементал- ността да гладува и да види застрашени колониал- нитѣ си владѣния. Опитътъ за одумиване на Хо- ландия, къмъ вѣстникитѣ, е ново дѣкавателство за чувствата, отъ които съгласиеното се въздушевани спрямо всички народи.

Френската граница затворена.

Взездъ 15/III. Парскитѣ вѣстници се научаватъ отъ Женева, че французската граница е затворена, поради прѣкратаването на английски войски за Ита- лианския фронтъ, които ще сѣвнатъ французскитѣ войски. Последнитѣ ще се върнатъ обратно на за- падния фронтъ.

Аферата Волю Паша.

„Локаль-Анцайгеръ“ се научила отъ Женева, че изпѣлението на смъртнитѣ присѣда надъ Волю Паша е било, за сега, отиѣлено. Това се дължи на факта, че слѣдъ бѣсѣждането на Волю е станало из- вѣстно, какво телеграмата на Фонтъ Яговъ до Вериз- дорфъ въ Вашингтонъ е бѣла невѣрно димифрирана. Едва сега се е установило, че името Волю, което е било хѣродавно до осѣждането му, не се съдѣра въ телеграмата. Грѣшката въ димифрирането е на- правена отъ френския посланикъ Жусорманъ.

Авиаторъ Тучекъ убитъ.

Берлинъ. Военнитѣ авиаторъ Ричардъ фонъ Тучекъ, слѣдъ като сѣдѣи своитѣ 27-ѣ противникъ, падна убитъ задъ изжитѣ линии.

Въ свръзка съ английския ултиматумъ къмъ Холандия.

Роттердамъ. Английскитѣ параходи, които ле- жатъ въ Холандскитѣ пристанища, полумѣли запо- лѣдъ да стоатъ подъ пара, за да могатъ, при първо повиканье, да потеглятъ въ Англия.

